

Utskriftversion av: <http://hn.se/nojekultur/musik/1.883461-osig-rockfest-vid-fastningen>

Publicerad 5 juli 2010

Uppdaterad 7 juli 2010

Soulpower. LaGaylia Frazier öste på ordentligt och gav rockfesten en dos av soul under lördagskvällen. Fotograf: Daniel Molund

Ösig rockfest vid fästningen

Rockfestens andra upplaga innebär att man flyttat till fästningen, programmet har utökats till två dagar och en satsning på lokala band som Street Bourbon Band och Concrete Legends.

Ändå känner man igen sig från förra året, på ett bra sätt. Perfekt väder, en drös kompetenta tributeband och den sympatiska inramningen med klimatsmarta tips från utställarna på området.

Men visst är det lite dåsigt tidigt på lördagskvällen när tidningen besöker fästningshörnan. Rocks Offs egen Mick Jagger, Tony Johnson, gör dock sitt bästa och får den solslöa publiken att pigga till i "Under my thumb" och fler och fler fötter väljer att stampa takten till uptempot i "Paint it black". Hans sångröst övertygar inte mig fullt ut, men kroppspråket är det inget fel på.

Betydligt mer röstlik däremot är sångaren Daniel Wolbratt i Gyllene Tider-tributen Billy. Bandet får publiken att svänga med armarna till låten om de där tjejerna på TV ni vet och utmanar oss att dansa lika bra som sjömän. Billy lockar allt fler svängsugna människor fram mot scenkanten och många klappande händer sträcks mot kvällshimlen.

Mer rock skulle det bli. Falkenbergsgänget som utgjorde Fortunate Sons och Slowrider med sångaren Kjell Gunnarsson i spetsen bjöd på två set, först Creedence Clearwater och senare AC/DC. Det första kändes väl mest pliktskyldigt (vad är väl en tributekväll utan Creedence?) men när det blev dags att hylla Angus Youngs rockgäng lyfte tältduken. Trots teknikstrul riffade desig igenom en uppsjö AC/DC-låtar med bravur.

Så var det dags för huvudakten, veteranerna i Janne Barks orkester med gäster. Först ut var "Idol"-Calle Kristiansson. Den glade unge mannen kändes lite försiktig till en början, men rockrävarna vid hans sida på scenen lyfte honom och när skönsjungande Calle avslutade med "Walking in

Memphis” hade han vunnit över många hjärtan.

Men temperaturen och kvalitetsribban höjdes ett par pinnhål med LaGaylia Fraziers intåg på scenen nedanför fästningen.

Yrvädret stänkte på med Stevie Wonder och en klockren version av Jackson 5:s ”I want you back” och gav rockfesten en välbehövlig dos av soul. Sedan gick hon över för att visa var rockskåpet skulle stå i ”Livin’ on a prayer” och ”Proud Mary”.

Dan Hylander hade fräckheten att framföra låtar han skrivit själv, men accepterades av den vänliga publiken ändå. Trots att bandet missade en övergång mellan två låtar och Dan själv började spela på fel ställe i en annan så kom den sarkastiska skåningen undan ändå. ”Farväl till Katalonien” och ”Skuggor i skymningen” gav rockfesten ett finstämt stråk av allvar.

Efter fem och en halv timmars riffande hade undertecknad nästan fått en överdos av elgitarrer, när det slutligen var dags för finalnumret. Men när LaGaylia och Calle Kristiansson ansluter Hylander och Janne Bark med band lämnar de oss i publiken med en ösig uppmaning. Den stavas ”Keep on rocking in the free world” av Neil Young. Och varför inte? Det kallas ju inte rockfest för intet.

Dan Hylander hade fräckheten att framföra låtar han skrivit själv, men accepterades av den vänliga publiken ändå.

Magnus Johansson

magnus.johansson@hallandsposten.se